

Sygn. akt IV CSK 166/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa H. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko A. R. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Pozwany A. K. oparł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 października 2013 r. na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzucając naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 Konstytucji oraz art. 6 w zw. z art. 175 § 1 Kodeksu postępowania karnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem istotnych zagadnień prawnych ujętych jako pytania: „a) czy Sąd ustalając w postępowaniu cywilnym popełnienie przestępstwa przez stronę postępowania oraz ustalając znamiona czynu zabronionego powinien stosować w tym zakresie przepisy postępowania karnego, a tym samym winien stosować gwarancje procesowe przewidziane w postępowaniu karnym *per analogiam* wobec tej strony, b) czy Sąd w postępowaniu cywilnym pomimo wydanego w postępowaniu karnym wyroku uniewinniającego, umarzającego lub warunkowo umarzającego postępowanie może samodzielnie czynić ustalenia w zakresie popełnienia przestępstwa przez osobę, której wyrok karny dotyczy”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

O wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. można mówić tylko wówczas, gdy jego rozstrzygnięcie byłoby konieczne przy rozpoznawaniu skargi w ramach podstaw, na których skarga została oparta. Skarga pozwanego została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących naruszenia przepisów Konstytucji (bez wykazania podstaw do bezpośredniego jej zastosowania i braku stosownych regulacji w ustawach zwykłych, por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2003 r., II CKN 425/01, niepubl. i z

dnia 9 października 2003 r., V CK 328/02, niepubl.) oraz przepisów Kodeksu postępowania karnego, bez powołania zarzutów, które dotyczyłyby naruszenia prawa cywilnego materialnego lub procesowego. Skuteczne powołanie podstawy naruszenia przepisów postępowania - a taką powołał skarżący - wymaga wskazania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu apelacyjnym, które miał naruszyć Sąd odwoławczy; takich zarzutów w podstawach skargi nie ujęto.

Ponadto pozwany nieprzekonująco uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania. Skutecznie powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wiąże się z koniecznością precyzyjnego sformułowania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić na tle konkretnych przepisów, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.). Takiej argumentacji skarżący nie przedstawił, ograniczając się do postawienia pytań stanowiących wyraz jego wątpliwości co do prawidłowości postępowania Sądów obu instancji i co do trafności rozstrzygnięcia. Skarżący nie wziął pod uwagę, że zadaniem Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wątpliwości nurtujących strony ani weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dlatego przyjęcie jej do rozpoznania jest uwarunkowane wystąpieniem jednej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., których spełnienie powinno być wykazane w odpowiednim uzasadnieniu wniosku.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi pozwanego do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]